□10 FR□

Broch nl
C.I.R.A.
3228

NAAR AUTONOME SCHOLIERENKOMITEES

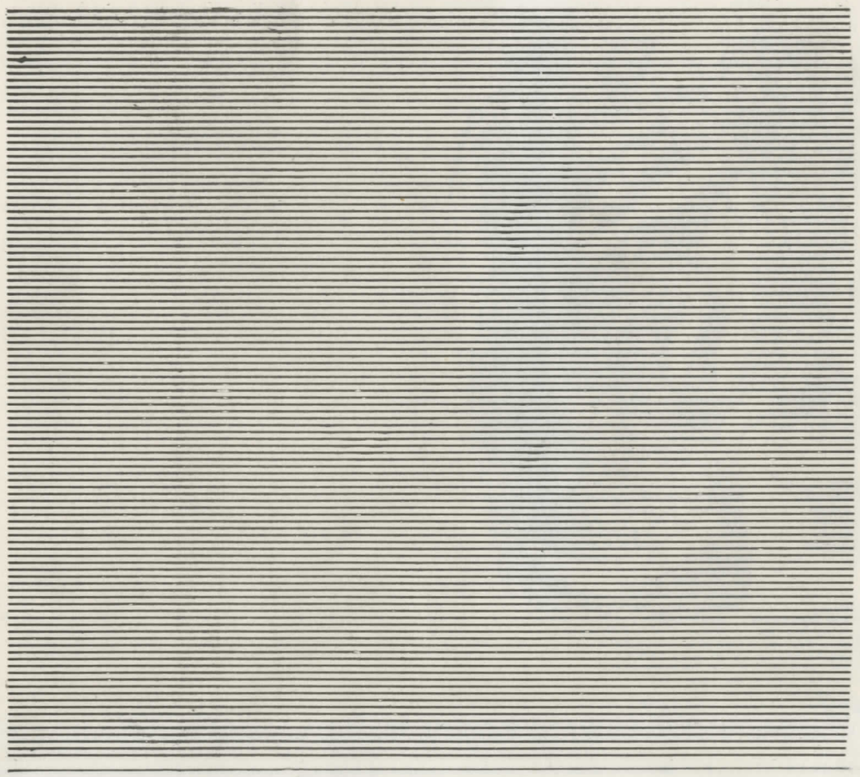

INHOUD

Deel 1 *komitees : wat, hoe ?*

Deel 2 *onderwijs · maatschappij*

Deel 3 *de rol van de komitees in de akties VDB·Vrankx*

Deel 4 *perspektieven*

Besluit

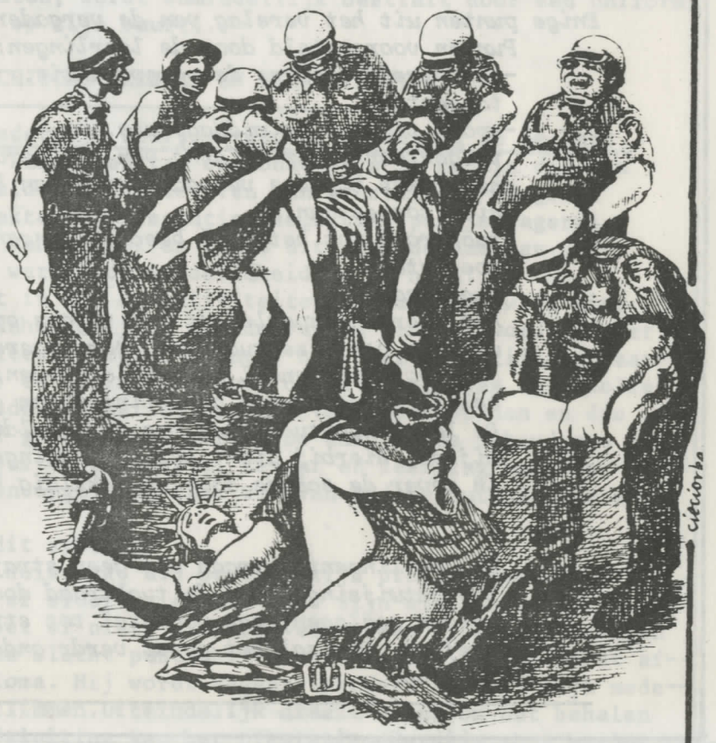

DEEL I : DE KOMITEES WAT, HOE ?

Welke plaats nemen de scholieren in, in het huidige sc hoolstelsel?
Onmiddellijk stelt zich een tegenstelling. Terwijl de scholieren de feitelijke basis vormen van het onderwijs (het gaat over hun ontwikkeling, hun vorming, hun scholing,leerkrachten en onderwijsdiensten moeten zich voor dit doel ter beschikking stellen), stellen we vast dat deze verhouding verkracht wordt. Immers de scholieren bepalen noch de inhoud, noch de vorm van het onderwijs, noch om het even welke maatschappelijke beslissing die hen aanbelangt. het bedrog van medebeheer en medezeggenschap wordt door de leerlingen zelf ontmaskerd. Uit ervaring wisten ze al vlug dat het associatief beheer en de "leerlingenraden" aan de scholieren helemaal GEEN beslissingsrecht geven.
Vanuit het associatief beheer en de leerlingenraden zijn veel scholieren tot het inzicht gekomen dat ze enkel gebruikt werden om beslissingen genomen door de overheid aan de andere scholieren over te bregen.
Door de zgn. verkiezingen kregen de scholieren de indruk "demokratisch" vertegenwoordigd te zijn in een orgaan waar zij "macht" zouden hebben.
Prachtig maneuver van de overheid!

SCHOLIEREN VERTELLEN :
K.A. Ieper:
Het enig doel van het A.B. is:
-ons in slaap te sussen.
-de inspraak te reduceren tot die vorm van inspraak welke we later zullen nodig hebben in het neo-kapitalistisch systeem.
-ons het huidig systeem automatisch doen aanvaarden.
-de progressieve en contestaire leerlingen die zich inzetten voor de raad te neutraliseren.
Alleen over futuliteiten hebben de leerlingen beslissingsrecht; het plaatsen van automaten, fietsrekken, organiseren van sportgelegenheid de woensdagnamiddag, enz... Hier alleen zien we maar al te duidelijk dat we in de doeken gedraaid worden.

Enige punten uit het verslag van de vergaderingen van het A.B. te Boom:
Punten voorgesteld door de leerlingen:
-schoolreis tijdens de paasvakantie.
toegestaan
-sport tijdens de middagpauze.
toegestaan onder leiding van een leraar lichamelijke opvoeding.
-het roken tijdens vergaderingen van het leerlingenparlement.
niet toegestaan.
-tuchtraad met het doel beschadigingen op school tegen te gaan.
toegestaan
tuchtraad:
het leerlingenparlement kan tevens optreden als leerlingentuchtraad. De werking van deze tuchtraad wordt geregeld door een bijzonder statuut. Mogen voorlopig enkel behandeld worden: gevallen van beschadigingen en opzettelijk toegebrachte bevuilingen aan gebouwen, meubilair en materiaal.
De leerlingentuchtraad mag de schuldig bevonden leerling enkel terecht wijzen; hierbij dient het inrichtingshoofd zelfs niet verwittigd worden; in zover de schade door de schuldig bevonden leerling hersteld wordt.

De leerlingentuchtraad mag geen straffen uitspreken maar wel, indien de terechtwijzingen van de tuchtraad door de berokken leerling in de wind worden geslagen, een voorstel tot strafmaatregel indienen bij de studieprefect. Die zal het geval verdr onderzoekn en een beslissing ter zake treffen.

Hoe kunnen de scholieren zich dan wel tot een daadwerkelijke macht organiseren?

-Wie vormt de basis: alle scholieren.
-waar zitten de scholieren? in de klassen, de scholen, de steden, het land, de landen.
-De scholierenbasis ondergaat het dagelijks onderwijs in hun eigen klassen. Het is daar in de eerste plaats dat zij moeten beslissingsrecht hebben over hun onderwijs. Het is dan ook daar dat zij moeten samenwerken en zich organiseren in basiskomitees.
Hier stellen zich twee belangrijke principes:
I de scholieren mogen zich niet laten verdelen.
2 de scholieren moeten zich zelfstandig organiseren.

I IN DE EERSTE PLAATS MOGEN ZE ZICH NIET LATEN VERDELEN.

a) De hiërarchische strukturering van het onderwijs werkt een duidelijke ververdeling in de hand door haar repressief karakter.
I scholier+ I leraar+ I direkteur samen in I komissie aan tafel = de macht aan de direkteur = de macht aan de overheid = niets te zeggen hebben op school. In de les hebben de scholieren geen beslissingsrecht over de inhoud en de vorm van de les. Ze staan onder de macht van de leraar.
De leerkrachten staan onder de macht van de schooloverheid doe onder de macht staat van het staatsapparaat (ministerie), poppenkast van het volk, opgezet door de grootindustrie en betaald door het volk.(zie deel II)
Wanneer de scholieren zich beslissingsrecht willen toeëigenen, worden ze onmiddellijk het slachtoffer van repressieve maatregelen(punten van opvoeding,straf, er uit vligen, moeilijkheden met de openbare ordehandhavers, enz...)
Ook wanneer progressieve leerkrachten dit beslissingsrecht van de scholieren erkennen, waardoor ze hun eigen functie als schakel in het repressief "verdeel en heerssysteem" verwerpen, stellen zij zich aan de zijde van de scholieren en komen ook automatisch bloot te staan aan repressie.
Ook de sergeant in het leger, die zijn taak als behartiger van de openbare orde(d.w.z. soldatenvolk is onmondig kanonnenvlees) niet handhaaft, maar het opneemt voor de soldaten, wordt onmiddellijk bestraft door een uniform met een streep meer, die op zijn beurt..

NEEN AAN DEZE HIERARCHISCHE VERDEEL EN HEERSSTRUKTUUR

b) Inhoud en vorm van het onderwijs zelf, werken de verdeling in de hand.
Een van de belangrijkste kenmerken van ons onderwijs is de eis die aan de leerlingen wordt gesteld tot het leveren van prestaties. Op grond hiervan worden zij geselekteerd. Prestatie, selektie, puntjesjagerij, premiestelsel(beloningen van school en thuis uit) met de daaraan verbonden konkurrentiegeest werken de verdeeldheid in de hand.
Prestatie-onderwijs houdt in dat de aktiviteiten in het onderwijs niet bepaald worden door de "inhoudelijke" waarde van de stof(al wordt die er vaak met de haren bijgesleept, vooral wanneer het niet duidelijk is waarvoor het allemaal dient.) en nog minder door de interesse van de scholieren, maar door een bepaalde prestatie, die geleverd moet worden en die vervolgens met een cijfer gehonoreerd wordt. De aard en de inhoud van de prestatie staan meestal buiten discussie. Leraar en leerling onderwerpen zich aan een van boven opgelegde taak waarvan zij de nuttelоosheid soms duidelijk inzien.
Hoe ervaart de scholier dit systeem?
Hij maakt zijn dagelijks huiswerk, hij bereidt zijn proefwerken voor, hij werkt voor zijn overgang of slooft zich uit voor zijn eindexamen. En of hij er nu de zin van inziet of niet, hij moet een goede prestatie leveren want anders krijgt hij een slecht punt, hij blijft zitten of hij wordt afgewezen voor het einddiploma. Hij wordt weggeselekteerd terwijl zijn medescholieren een trapje opklimmen.Uiteindelijk draait alles om het behalen van het "papiertje" de afsluiting van het prestatieonderwijs ,het begin

van het leveren van nieuwe prestaties.
Ook de leraar ontkomt niet aan dit systeem. Zijn aanzien en zelfwaardering stijgen en dalen evenredig met de prestaties van zijn leerlingen en hij zal hen dus met allerlei middelen dwingen de hoogste mogelijke prestaties te leveren. Ook in het gezin is dat het geval: de waardering die de leerling in zijn omgeving ondervindt, is voor een belangrijk deel bepaald door de prestaties die hij op school behaald.Ook in het gezin kan een scholier weggeselekteerd worden.

Inhoud der lessen is ook steeds op selektie en verdeling gericht.:
De vakken die op school gegeven worden bereiden de leerling voor op zijn toekomstige rol in het produktieproces, ook die vakken waarvan het ekonomische belang niet direkt zichtbaar is, de zg. vormende vakken. Bij vakken als wiskunde, natuurkunde, scheikunde, biologie, ekonomie, handelswetenschappen, moderne talen en nederlands is dit doel duidelijk herkenbaar; bij vakken als klassieken, geschiedenis en godsdienst is het versluierd aanwezig. De maatschappelijke selektie via het onderwijs veronderstelt een opleiding in de kultuur van de leidende klasse. Deze kultuur werd in het verleden grotendeels en nu nog enigszins gekenmerkt door traditionele (godsdienstige en klassieke)waarden. Een derde groep van vakken houdt zich bezig met de maatschappij als zodanig. Hiertoe horen sociale aardrijkskunde, maatschappijleer en recht.
Het grote gevaar van de ekonomische belangrijke vakken is dat zij gegeven worden los van maatschappelijke betekenis. Hierdoor ziet de leerling alleen het evident ekonomisch belang van deze vakken, terwijl hij niet leert inzien hoe er van de vakkenkennis gebruik wordt gemaakt,(ten goede of ten kwade), wie de vruchten pluk van deze kennis, en wie er de arbeid voor levert; kortom hij ziet niet hoe de vakken ingepast zijn in het maatschappelijk patroon. Hij zal nooit leren kritisch staan tegenover de wetenschap omdat die voor haar eigen,autonome wetten heeft.Men gaat nooit praten over de fundamenten waarop de wetenschap gebaseerd is waardoor men de essentie en de funktionaliteit niet in twijfel durft trekken. Een veelzeggend voorbeeld levert het gedrag van bekende atoomgeleerden: zij zijn overgeleverd aan hun waardevrije wetenschappelijke expansiedrang en wanneer hun resultaat door de politici worden omgezet in een verschrikkelijk vernietigingswapen, staan ze als kleine kinderen te kijken en vragen ze zich af waarom de mensen toch zo slecht zijn. Deze kortzichtigheid geldt bepaald niet alleen voor de beoefenaars van de exacte wetenschappen. Alle wetenschappen met een direkt ekonomisch belang zijn zo ingericht dat een inzicht in de maatschappelijke konsekwenties bij de wetenschapsmensen ontbreekt. In het onderwijs zou de maatschappelijke betekenis van die vakken echter centraal moeten staan. Alleen dan is een redelijk goede toepassing van de wetenschap gegarandeerd.
In de zg. vormende vakken schuilt een ander gevaar: de vervreemding van de maatschappelijke problematiek. Wij spreken van vervreemding in het onderwijs als er een kloof ontstaat tussen de leerstof die de leerling op school krijgt aangeboden en de praktijk van de maatschappij waarin hij leeft. Dat wil helemaal niet zeggen dat de vakken die niet direkt ekonomisch toepasbaar zijn dan maar moeten worden afgeschaft. Integendeel. Het is juist belangrijk dat de leerling de gelegenheid krijgt te reflekteren op het maatschappelijk gebeuren, op het ontstaan van de westerse kultuur, zijn historie en de kontakten met andere kulturen, die hij ook terdege leert kennen. De vervreemding treedt pas op, wanneer deze vakken waardevrij gegeven worden, d.w.z. wanneer zij los van elkaar staan en als gehoorzamend aan autonome wetten gepresenteerd worden. De vormende waarde van een vak zit niet in de stof, maar in de interaktie tussen de leerling en de stog. Wanneer deze interaktie niet tot stand komt , betekent vorming slechts het slaafs inlijven van een individu in een autoritaire kultuur, waarvan de waarden al bij voorbaat vaststaan.

c) Ook de maatschappij in haar geheel brengt verdeling teweeg.

Wanneer het prestatie-onderwijs met de bijhorende selektie eensgezind wordt aangeprezen als een maatschappelijke deugd , moet men wel konkluderen dat zo'n onderwijs een maatschappelijk belang dient.Dit is inderdaad het geval:

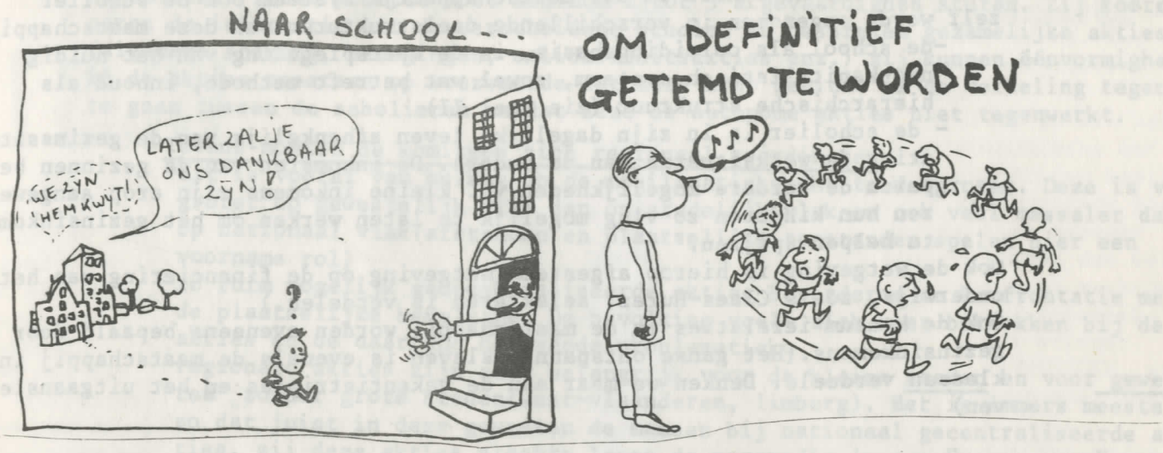

het prestatie-onderwijs biedt de mogelijkheid de maatschappelijke ladder te beklimmen; selektie op school is in feite selektie in de maatschappij. Niet alleen kadert de school in dit maatschappelijk systeem ook de scholier zelf wordt opgenomen in verschillende deelstrukturen van deze maatschappij.

-de school als opleidingsbasis, is de weerspiegeling van het huidig neo-kapitalistisch systeem, zowel wat betreft methode, inhoud als hiërarchische struktuur.(zie deel II)

- de scholier is in zijn dagelijks leven afhankelijk van de gezinssituatie, de werksituatie van de ouders. De inkomsten van de gezinnen bepalen de verdere mogelijkheden vb. kleine inkomens zijn erop aangewezen hun kinderen zo vlug mogelijk te laten werken om het gezinsinkomen te helpen spijzen.

Ook de wetgeving is hierop afgestemd(wetgeving op de financiering van het onderwijs, zoals Claes-Hurez: selekteren is verdelen.)
Ook de konsumtierelaties in de maatschappij worden eveneens bepaald door de gezinsinkomens.(Het ganse ontspanningsleven is evenals de maatschappij in klassen verdeeld. Denken we maar aan de vakantietripjes en het uitgaansleven)

II IN DE TWEEDE PLAATS MOETEN DE SCHOLIEREN ZICH ZELF ORGANIZEREN

Dit betekent dat zij zich organiseren als een zelfstandige scholierengroep. Zij organiseren zich van onderuit per klas en alle klassen vaardigen mensen af voor het scholierenkomitee. Deze afgevaardigden worden steeds opnieuw per vergadering aangeduid, zijn dus steeds afzetbaar en moeten steeds verantwoording afleggen aan de scholieren. OP deze manier is de kontrole van onderuit naar boven toe permanent mogelijk.
De klasgroepen en scholierenkomitees stellen per vergadering een diskussieleider of voorzitter der debatten aan.
Alle bijeenkomsten kunnen massaal door de scholieren bijgewoond worden. Zowel de bijeenkomsten van de klasgroepen, het scholierenkomitee, het interscholierenkomite stedelijk, als regionaal en nationaal.
Tevens kunnen zij andere mensen uitnodigen op hun bijeenkomsten zoals sympathiserende leerkrachten, informatieve sprekers en waarnemers die mits goedkeuring toegelaten worden.Al deze mensen kunnen echter nooit beslissingsrecht hebben en kunnen ook nooit "in naam van de scholieren beslissen". De scholieren kunnen wel beroep doen op andere elementen als ze bepaalde taken niet aankunnnen.Er moet steeds voor gewaakt worden dat de komitees niet in formalistische organen entaarden.
D.w.z. de voorgestelde strukturen zijn volledig op de basis gericht . Maar dit betekent ook dat er fundamenteel over de problemen der basis en haar macht moet gesproken worden. ER moet permanent grondige discussie ontstaan over het onderwijs in al zijn geledingen, over de rol van de schoolbevolking hierin, en over haar bindingen met de maatschappij in haar geheel. Enkel dan zal er een alternatief zijn voor het formalistische gedoe van stemmen, verkiezingen, afvaardigen, overleg zonder fundamentele in vraag stelling. vb. stemmen zonder dat de problemen grondig werden uitgepraat is zinloos. Er moet steeds zo weinig mogelijk gestemd worden en zo veel mogelijk uitgediscussieerd en bestudeerd worden. Louter demokratisch zijn naar vorm bestaat niet er is steeds bedrog aangewend tegen de werkelijke belangen van de scholierenbasis.

Een klasgroep is de kleinste entiteit in de school. Zij werkt in de eerste plaats de vraagstukken van de klas zelf af. vb. een aktie tegen een les, tegen een strafmaatregel, tegen een verkeerde beslissing, tegen te veel werk, tegen een te verwerpen onderwerp dat behandeld wordt, voor een onderwerp dat zou moeten behandeld worden in de les; voorbeelden van klasakties: kollektief verzuimen van les(sen), het kollektief verwerpen van taken...enz.
Alle ruimere beslissingen worden in het schoolkomitee genomen en afgesproken. Bij het ontbreken van klasgroepn neemt het scholierenkomitee die taak over. De klasgroepen en scholierenkomitees moeten zich hoeden voor ieder maneuver van de overheid. Zij moeten niet ingaan op voorstellen om in gemeenschappelijke (parttair komissie te gaan zitten. Wel kunnen zij waarnemers sturen om op de hoogte te zijn. Iedere andere houding kan slechts de scholieren hun machtspositie afzwkken en hen nieuwe illusies geven over hun "medebeslissingsrecht".

OP stedelijk vlak moeten de scholierenkomitees zich koördineren in interscholierenkomitees. Ieder komitee moet minimum 2 tot 3 afgevaardigden sturen. Zij koördineren de informatie uit de verscheidene scholen en bespreken gezamelijke akties (algemene staking, betogingen, solidariteitsakties enz.) zij kunnen éénvormigheid in de akties toestaan op voorwaarde dat deze erop gericht is de verdeling tegen te gaan tussen de scholieren en dat deze de autonome akties niet tegenwerkt.

Tevens moeten de komitees zich regionaal koördineren.

-dit is vooral van belang op de mobilisatiekracht te vergroten. Deze is veel groter op gewestelijk vlak dan op stedelijk vlak en ook veel massaler dan op nationaal vlak(afstanden en plaatselijke toestanden spelen hier een voorname rol)
-zo ruim mogelijk gedecentraliseerde akties bevorderen de konfrontatie met de plaatselijke bevolking. De bevolking voelt zich meer betrokken bij de akties en de daarrond heersende problematiek.
-regionale akties zijn zeer belangrijk voor de kleine steden en voor gewesten zonder grote steden(west-vlaanderen, limburg). Het is immers meestal zo dat juist in deze gewesten de mensen bij nationaal gecentraliseerde akties, zij deze akties slechts langs de persmedia in een "aangepaste" vorm te slikken krijgen. Dit wordt door de gedecentraliseerde manier van aktie voren tegengegaan. Belangrijk hierbij is dat de scholierenkomitees aan de basis zelf hun informatie en propagandamateriaal verzamelen, vooreerst om zelf autonoom in discussie onderling tot klaarheid te komen en vervolgens om de bevolking van de ware toedrachten van hun akties in te lichten(studies, discussies en debatavonden enz... kunnen ingericht worden)
-regionale koördinatiekomitees worden samengesteld uit afgevaardigden uit de verscheidene basisscholierenkomitees.Op die manier wordt een veel ruimere deelname van de basis gewaarborgd en is er een direkte en permanente kontrole mogelijk.
Het regionaal komitee wordt aldus een funktioneel komitee dat ongeveer overeenstemt met de interscholierenkomitees van de grote steden. D.w.z. het komitee kan door de direkte afgevaardigden uit de basisscholierenkomitees volledige gewestelijke akties uitwerken die snel en effektief kunnen zijn. Zij bepalen de manier van koördinatie die beantwoordt aan de te voeren akties en de beoogde resultaten(vb. akties tegelijk gekoördineerd in verscheidene steden van het gewest, of akties gekoördineerd in I stad van het gewest.)
-regionale evenals nationale gekoördineerde akties vergroten de slagkracht en verminderen de geïsoleerde repressie.

De scholieren moeten zich ook nationaal koördineren.

-De afgevaardigden uit de stedelijke interscholierenkomitees vormen een nationaal scholierenfront.
-Nationaal moeten de akties gekoördineerd worden d.w.z. de informatie moet uitgewissels worden zowel wat de inhoud als de vorm van de akties betreft.
-nationale beslissingen kunnen nooit een bindened karakter hebben voor de basiskomitees! Zij kunnen enkel het karakter van een voorstel hebben door andere basiskomitees naar voor gebracht.

Het is belangrijk te vermelden dat dit voorgestlede schema geen absolute vorm is voor een aktieve en demokratische scholierenwerking onder alle omstandigheden. Het lijkt ons echter in de meeste scholen de aangewezen oplossing.
Enkel als de scholieren zich in hun eigen scholen organiseren zullen zij een macht vormen.

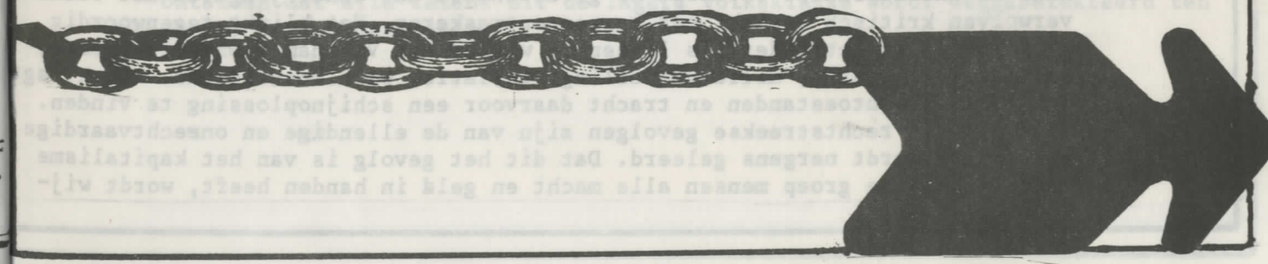

DEEL II : MAATSCHAPPIJ ~ ONDER-WIJS !

Als we sommige instanties mogen geloven, dan is het onderwijs een van die "demokratische verworvenheden die het mensdom ten goede komt" of nog "een bewijs van de hoge vlucht der beschaving in onze welvaartmaatschappij". Dergelijke mooischrijverij geeft een totaal vals beeld van de realiteit. ZElfs in de enkele zogenaamde welvaartslanden is het een vrij kleine en begoede minderheid die in volle vrijheid kan kiezen voor een opleiding die later meer geld en succes garandeert. KInderen van arbeiders en bedienden hebben die vrijheid niet. Velen van hen beëindigen niet eens het middelbaar onderwijs en op de universiteiten zijn ze volkomen in de minderheid(II %). We schreven reeds dat het onderwijs een weerspiegeling was van de maatschappij zelf. Hoe meer geld en relaties men heeft, hoe hoger men kan klimmen. Van gelijke kansen voor iedereen is nog geen sprake. Bovendien zijn het de machthebbers die bepalen welk soort onderwijs we krijgen. Hun ideologie leggen ze op aan het onderwijs.

A. IN DE SCHOOL HEERST DE IDEOLOGIE VAN DE HEERSENDE KLASSE.

Het is dus helemaal niet zo dat ons onderwijs een geschenk is van de welvaartmaatschappij. Integendeel, door de steeds verdere ontwikkeling van de produktie in technologische richting, en van de dienstensektot, heeft men mensen nodig die wat meer kunnen dan een schop vast houden. Metselaars moeten zelfstandig plan kunnen lezen. Vrachtvoerders moeten formulieren kunnen invullen en snugger genoeg zijn om de wegkode te kennen. Bandarbeiders moeten soepel en intelligent genoeg zijn om zich aan bepaalde produktieschema's aan te passen. Dat is allemaal nodig om deze verder evoluerende, geïndustrialiseerde maatschappij draaiende te kunnen houden. Voor Wie? Voor de werkgelegenheid en het welzijn van de werkende klasse? Vergeet het maar. VOOR NOG GROTERE WINST VOOR DE BEZITTENDE KLASSE. Zolang deze bezittende klasse aan de macht is zal zij de aard en de vorm van het onderwijs gaan bepalen. Ze zal haar stempel op de opvoeding drukken zodat daaruit later bekwame en gewillige vakidioten komen, die de winsten van hun bazen helpen vergroten. Noch de leerlingen, noch de ouders of leraar's kunnen op afdoende wijze meebeslissen over nieuwe leerprogramma's, over de verdeling van de onderwijsgelden, over de examennormen enz.
De heersende kapitalistische klasse drukt haar stempel op de opvoeding en het onderwijs. Dat begint al in de kresjes en de kleutertuin: stilzitten, niet morsen, netjes tekenen. En dat gaat zo door tot op de universiteit: presteren en konkureren zijn zaken die hier al zodanig ingepompt worden, dat niemand nog er ooit onderuit kan. Men vormt in het onderwijs geen kritische of logisch denkende mensen, maar men vormt hen tot een volgzame kudde. Dat komt omdat op school in miniatuur al dezelfde hiërarchie heerst als in de maatschappij waarin men nadien zal terecht komen. Men is dus al gewoon te gehoorzamen en in het rijtje te lopen eer men voor een baas gaat werken. Dat gebeurt ook door een permanente indoktrinatie, door de realiteit anders voor te stellen dan ze is. Al het gepraat over vrede, welvaart, demokratie, gelijke kansen, rechten van de mens, is boerenbedrog. En heel wat scholieren en studenten weten dat. Maar de indoktrinatie verloopt zo geraffineerd dat enkel jongeren met reeds verworven kritisch inzicht het kunnen ontmaskeren. Het klinkt tegenwoordig progressief in het onderwijs lessen te wijden aan Vietnam, honger, armoede, rassendiscriminatie, milieuvervuiling, inflatie, werkloosheid enz. Men klaagt dan over de wantoestanden en tracht daarvoor een schijnoplossing te vinden. Maar dat dat rechtstreekse gevolgen zijn van de ellendige en onrechtvaardige toestanden wordt nergens geleerd. Dat dit het gevolg is van het kapitalisme waar een kleine groep mensen alle macht en geld in handen heeft, wordt wijselijk verzwegen. Daar mag niet over gepraat worden, want dat is politiek. Dat zou immers kunnen leiden tot de ontmaskering van de werkelijke oorzaken van de ellende. Erger nog is de indoktrinatie in de verschillende vakken. Dat de hervormingen in het kader van het VSO daaraan niets of weinig veranderen, zullen we zien in volgend punt.

Het onderwijs is een deel van het kultureel systeem, en zoals alles in dit kultuur systeem is het volledig afhankelijk van de sociale en economische omstandigheden waarin mensen in een bepaalde maatschappij leven. In een kapitalitische maatschappij staat dit onderwijs in funktie van de heersende klasse en zal het slechts dienstig zijn voor de anderen als daarmee niet geraakt wordt aan de voorrechten van de heersende klasse. Men mag op school dus wel spreken over ontwikkelingshulp en daar desnoods vignetten voor gaan verkopen. Maar de leraar of scholier die de werkelijke oorzaken van de onderontwikkeling zou kenbaar maken aan de anderen, zal misschien zelfs van school vliegen.
HET ONDERWIJS MOET INMERS DE BESTAANDE MAATSCHAPPELIJKE ORDE BEVESTIGEN, en wat daartegen ingaat moet verzwegen worden en wie er tegen opkomt moet het zwijgen opgelegd worden.
Zo zien we maar dat elk sociaal systeem het onderwijs schept dat het nodig heeft, en het zal alleen verandering toestaan als het systeem daardoor niet geschaad wordt.

B. DE SCHOOL ALS VOORSELEKTIE.

De school is dus het middel bij uitstek van de heersende klasse om haar ideologie op te dringen. Punten, beoordelingen en rapporten leren ons konkurreren en jagen ons op om meer te presteren. De besten krijgen een beloning, de slechtsten moeten het jaar nog eens overdoen. De pedagogie geeft aan dit natuurlijke selektieproces een schijn van neutraliteit. Maar de huidige pedagogie is evenmin neutraal als gelijk welk ander vak of wetenschap. De arbeiderskinderen die door hun sociaal milieu reeds benadeeld zijn, worden de eerste slachtoffers van deze voorselektie. De bruikbare en volgzame elementen worden klaargestoomd voor het werk van later. Zij die dit niet aankunnen of niet willen aankunnen, omdat ze er het absurde van inzien, worden uitgerangeerd. Het grootste aantal zittenblijvers zijn arbeiderskinderen. Het grootste aantal jongeren die voor hun I8 jaar hun studies stop zetten zijn arbeiderskinderen. Het sociale milieu waaruit het kind komt is bij de arbeiderskinderen niet aangepast aan de hoge eisen gesteld door ons eliteonderwijs. Arbeiderskinderen hebben geen eigen werkkamer. Hun ouders kunnen hen meestal ook niet helpen. Ze hebben wel wat anders te doen, na een hele dag bandwerk. De onderwrpen in de boeken zijn hen totaal vreemd en sommigen besluiten dan:"Op zijn I4 of I6 jaar moet hij maar gaan werken en daarbij, het geld groeit niet op onze rug, we kunnen het niet blijven betalen." Een belangrijk argument blijft dan ook nog steeds dat alle kinderen schoolplichtig zijn, waardoor de oudsten zo vlug mogelijk moten mee helpen verdienen.
Anderen vinden dat hun kind wel hard moet studeren "opdat hij het later beter zou hebben dan wij". Daarover de Kritische leraren(in Het autoritaire onderwijs",Nijmegen I969): "Begaafde kinderen uit de lagere volksklassen krijgen nú inderdaad de kans om op te klimmen. Dit wil echter niet zeggen dat daardoor de lagere volksklasse op een hoger peil komt te staan. Integendeel, wie opklimt verlaat automatisch zijn klasse en gaat behoren tot de elite aan wie de leiding van het maatschappelijk leven is toevertrouwd. Daardoor is het reële gevaar ontstaan dat alle talent uit de lagere volksklasse wordt weggeselekteerd ten gunste van de maatschappelijke elite."

C. DE GREEP VAN DE INDUSTRIE OP DE SCHOOL.

FEITEN:

-Bij heel wat uitgeverijen voor schoolboeken worden sommige boeken scheikunde elektronika e.a. opgesteld door een ploeg fabrieksingenieurs. Pedagogen en psychologen komen hier niet bij te pas.

-Regelmatig geven firma's en bedrijven gevisualiseerde uiteenzettingen voor klassen en scholen, of worden deze in de bedrijven uitgenodigd.

-Gespecialiseerde firma's in leermiddelen en didaktisch materiaal trachten hun koopwaar zo aantrekkelijk mogelijk voor te stellen om ze gemakkelijk aan de man te brengen. OM de pedagogische kwaliteiten bekommeren ze zich weinig. Hun bedoeling is zoveel mogelijk didaktisch materiaal aan de man te brengen, en ze worden er rijk mee.

-In de beheerraden van universiteiten en hogescholen zetelen industriëlen en bankdirekteurs enz. Ze doen geregeld hun invloed gelden op het beleid van de instelling.Studenten, leraars en de bevolking mogen (soms) adviseren.

-Het onderwijssysteem en haar leerplan moet bedrijfsorganisatorisch zo efficiënt mogelijk gericht zijn. Daarom helpen bij het op stellen van deze leerplannen bedrijfspsychologen en vertegenwoordigers van het particulier initiatief. En ze hebben veel meer vingers in de pap dan de bevolking zelf.

-Industrieën bieden mogelijkheden tot stages en studiebeurzen. Ze bepalen ook wie er voor deze gunsten in aanmerking komen: alleen de meest bekwame en meest volgzame leerlingen.

-Firma's en industrieën zetelen in advieskomitees en feestkomitees en vriendenkringen van onze scholen.Ze schitteren door hun afwezigheid maar doen voldoende schenkingen opdat de direktie van de school er terdege rekening mee zou blijven houden. In de verschillende ouderkomitees zitten ook mensen die tot de elitaire klassen behoren(zoals direkteurs, beheerders, intelligentsi'a) die daar terug de leidende funkties op zich nemen.

-De jammerlijke verzuiling in officieel en vrij onderwijs wordt boven de hoofden van de betrokken leerlingen uitgevochten met warme soep en schoolbussen, stortbaden en taallabo's. Men tracht het peil van de school , niet op te voeren door pedagogische verbeteringen of menswaardiger onderwijs. Met de gelden van iedereen wordt de school verfraaid(?) om nog aantrekkelijker te zijn dan de school van drie straten verder. Firma's en aannemers profiteren hiervan. Deze feiten hebben weinig kommentaar nodig. De greep van de industrie, van het grootkapitaal, op de universiteit en de middelbare scholen neemt steeds Dit is niet te verwonderen, want zoals we al zegden, heeft men meer voorgekau wde, geselekteerde en gerodeerde elementen nodig in de bedrijven. De afval kan wel ergens werk vinden op een of ander bureua, ofwel gaan stempelen. DE opleiding in de scholen moet volgens de kapitalisten efficienter verlopen. Vele jongeren kunnen het ritme en de stress van het moderne bedrijf niet aan en blijven weg of zoeken een rustiger baantje. Dat is een verliespost voor de bedrijven omdat ze steeds nieuwe kaders moeten opleiden. Daarom moet in de school vernieuwing komen. Daarom moet de zinloze kreativiteit volledig vervangen worden door geplande attitudes. Grappig is wel dat deze vernieuwing niets te maken heeft met wat wij dan ook verstaan onder of verwachten van vernieuwing of demokratisering.

D. DE DEMOKRATISERING EN VERNIEUWING VAN HET ONDERWIJS IS LAPWERK.

We stellen vast dat de huidige vernieuwing slechts een "geplande vernieuwing is van bovenaf in plaats van een kreatieve vernieuwing van onderuit"
Er is geen sprake van gedecentraliseerde toepassing van het leerplan maar van een verregaande centralisatie.
In dat kader moet ook het VSO gezien worden:

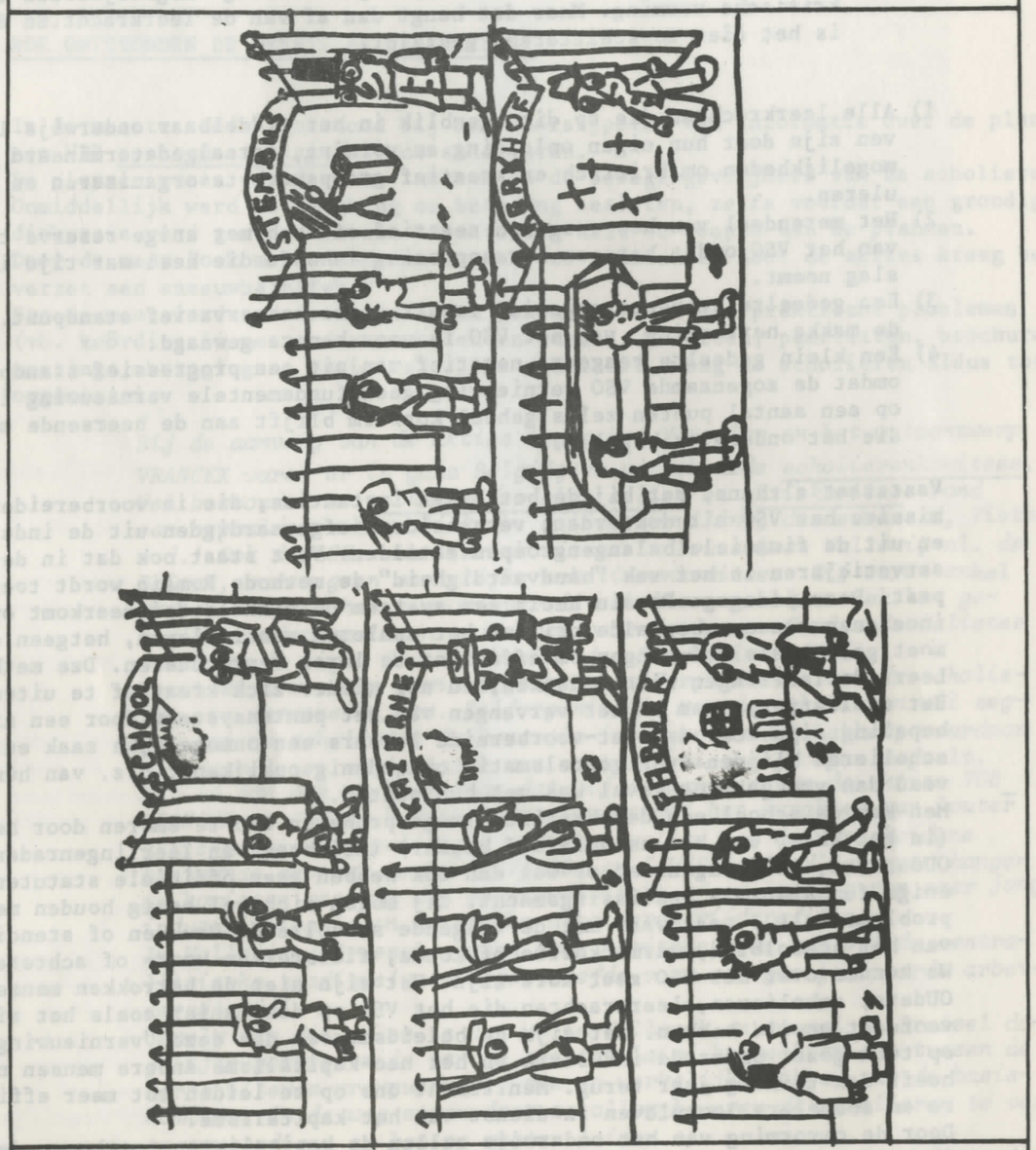

Het VSO dient zich aan als een vernieuwing en een demokratisering van het vroegere saaie en autoritaire middelbaar onderwijs. Op zich zelf is deze vernieuwing lovenswaardig en als we zien wat er tot nu toe van in huis is gekomen, dan merken we toch een zekere groterekeuze-vrijheid-in hoeverre men hier over keuze kan spreken- van de scholier. Hij staat wat minder onder druk en kan door goed georganiseerd groepswerk zichzelf in het slechtste geval ook nog "nuttig maken". Bovendien geeft het nieuwe vak "maatschappelijke vorming" mogelijkheden tot kritische vorming. Maar dat hangt dan af van de leerkracht.En daarmee is het niet zo schitterend gesteld.

1) Alle leerkrachten die op dit ogenblik in het middelbaar onderwijs les geven zijn door hun eigen opleiding en vorming, totaalgedetermineerd in hun mogelijkheden om kritisch en kreatief groepswerk te organiseren en te stimuleren.
2) Het merendeel van hen reageren negatief of toch met enige reserve t.o.Z. van het VSO omdat het een heraanpassing inhoudt die heel wat tijd in beslag neemt.
3) Een gedeelte reageert negatief vanuit ultra-konservatief standpunt. Zelfs de makke hervorming van het VSO is voor hen te gewaagd.
4) Een klein gedeelte reageert negatief van uit een progressief standpunt omdat de zogenaamde VSO vernieuwing geen fundamentele vernieuwing is, en op een aantal punten zelfs geheel konform blijft aan de heersende machten die het onderwijs bepalen.

Vaststaat althans, dat bij de betrokken instanties, die in voorbereidende komissies het VSO uit dokterden, verscheidene afgevaardigden uit de industrie en uit de financiele belangengroepen zetelden. Vast staat ook dat in de observatiejaren in het vak "handvaardigheid" de methode Romain wordt toegepast. Deze pedagoge Romain heeft een systeem ontwikkeld dat neerkomt op het inoefenen van een bepaalde dril en het aanleren van reflexen, hetgeen enkel moet gelden als oefeningen om efficiënt te leren reprocuceren. Dze methode Leert de leerlingen niet nadenken, en nog minder zich kreatief te uiten.
Het evaluatiesysteem en het vervangen van het puntensysteem door een niveaubepaling zijn voor de niet-voorbereide leraars een onmogelijke zaak en de scholieren blijven even gevoelsmatig onderdanig opkijken t.o.z. van hun niveau dan vroeger het geval was met hun punten.
Men kan de school een demokratisch image proberen aan te smeren door het (in het kader van het associatief beheer) inrichten van leerlingenraden. OUderraad, leerlingenraad of wat dan ook hebben geen officiele statuten noch enige fundamentele beslissingsmacht. Zij mogen zich wel bezig houden met problemen als : naar waar met de volgende schoolreis? Drukken of stencilen van het schoolblad, warme koffie of koude, fietsrekken voor- of achteraan? We kunnen over het VSO zeer kort zijn. Het zijn niet de betrokken mensen nl. OUders, scholieren, leerkrachten die het VSO op die manier zoals het zich nu voordoet gewild hebben. Het zijn de beleidsmensen die deze "vernieuwing" hebop touw gezet omdat de industrie in het neo-kapitalisme andere mensen nodig heeft dan twintig jaar terug. Men tracht ons op te leiden tot meer efficiëntere en soepelere loonslaven in dienst van het kapitalisme.
Door de omvorming van het onderwijs zullen de kapitalisten voorkomen dat er in het vervolg scholing op hun kosten zal moeten georganiseerd worden(de kredieturen)
Het zal immers de arbeidende bevolking zijn die deze zal mogen betalen.

DEEL III : ROL VAN DE KOMITEES IN DE AKTIES VDB, VRANCKX

I) HOE ONTSTONDEN DE MEESTE AKTIEKOMITEES?

In de meeste steden ontstond bij het doorsijpelen van informatie over de plannen VDB spontane reaktie bij de scholieren.
De plannen waren een direkte inbreuk op de bewegingsvrijheid van de scholieren Onmiddellijk werd tot staking en betoging besloten, zelfs voordat een grondige diskussie werd gevoerd om een krachtdadig halt te roepen aan de plannen.
Door de meer loskomende informatie over de plannen en door de akties kreeg het verzet een sneeuwbaleffekt!
Steeds meer werden de scholieren nu gekonfronteerd met praktische problemen (vb. koördinatie met andere scholen en steden, piketten, pamfletten, brochures meetings, betogingen, petities...) De realiteit dwong de scholieren aldus tot organisatie.

Bij de aanvang van de akties tegen het VDB-plan en het wetsontwerp VRANCKX waren er in gans België geen uitgebouwde scholierenkomitees. Wel bestonden er politiek gerichte cellen en aktiekomitees rond een bepaalde problematiek(vb. milieuvervuiling, derde wereld, Vietnam e.d.) Ook de ZGN. scholierenkomitees in Brussel en Wallonië nl. de Boîtes, waren geen werkelijke scholierenkomitees. Zij waren enkel aktief in de scholen voorzover de scholierenproblematiek kon gebruikt worden om leden te werven voor de Jeunes Gardes Socialistes (SJW) en de Ligue Révolutionaire des TRavailleurs(RAL).
Nooit zijn ze erop gericht geweest zelforganisatie van de scholieren te verwezenlijken. Zelforganisatie van de scholieren wil zeggen dat de scholieren de kontrole in eigen handen hebben, waardoor de kontrole en manipulatie van centralistische groepen wegvalt.
Het is dan ook te begrijpen dat bij de aanvang van de akties VDB_VRANCKX er overal komitees ontstonden met het karakter van louter aktiekomitees of politieke gerichte cellen van de verscheidene bestaande groepen zoals KJB/AMADA en SJW/RAL. In Vlaanderen hangen de komitees meer in een spontaneïstische sfeer, gevolg van zeer jonge industrialisatie en de zwakke arbeidersstrijdtraditie.
In Walloniëen Brussel sloten deze komitees meer aan bij de centralistische traditie(voorbijgestreefde vorm van georganiseerde arbeidersstrijd)
Gevolg van dit alles is dat we in Wallonië en vooral in Brussel dagelijks getuige zijn van de spektakulaire bekvechterijen tussen de verschillende groupuscules, die de werkelijke opbouw van de basiskomitees in de weg staan daar ze allen beweren de scholieren te vertegenwoordigen en hen te moeten leiden.
In Het Vlaamse landsgedeelte krijgen we daarentegen een andere situatie. Door de tegenstellingen van centralistische invloeden van politieke groepen en de sterk aanwezige spontaneïstische invloeden van de scholierenmassa'a zelf stelt zich het vraagstuk van de organisatie steeds opnieuw.

Door de steeds toenemende repressie in scholen, door rijkswacht en BOB, thuis werden de scholieren gedwongen zich beter te organiseren.

II) OORZAKEN VAN HET AFZWAKKEN VAN DE MASSABEWEGING.

Verschillende redenen waren de oorzaak van de afzwakking van de spontaan gerezen massabeweging.

- Vooreerst had men te veel het uitdragen van de informatie aan de basis verwaarloost, wat mede veroorzaakt werd door het spontaneïstische karakter van de akties.Door het gebrek aan inzicht in de ganse problematiek werd de band tussen leger, maatschappij, en school niet gans duidelijk. Een der gevolgen was dan ook dat de komitees zich onvoldoende intern organiseerden om strijd te voeren rond de schoolproblematiek, in dit geval tegen de repressie in en rond de scholen.

- Het tekort aan inzicht en informatie werkte de demobilisatie van de scholierenmassa in de hand, veroorzaakt door de intimidatie en de toenemende repressie. Aangezien de meeste komitees niet werkelijk in de basis van de scholen waren uitgebouwd, konden zij deze demobilisatie niet opvangen.

-Door: 1) het karakter van de komitees (geen uitbpuw in de school, enkel diskussie buiten de school, vele afspraken gebeuren buiten de scholierenbasis om)
2) de sterke invloed in de koördinatiegroepen van centralistisch gestruktureerde politieke groepen
3) het bestaan van de autoritaire en hiërarchische strukturen in de maatschappij, waardoor andere maatschappij- en organisatievormen niet direkt op de voorgrond treden.

Door dit alles wordt het koördinatiekomitee het uiteindelijke beslissingsorgaan.

III) HET KOORDINATIEKOMITEE WORDT EEN CENTRAAL KOMITEE.

-Het koördinatiekomitee moet de voorstellen en akties van de zelfstandig uitgebouwde scholierenkomitees praktisch koördineren, basisinitiatieven stimuleren en informaties doorspelen.
-Terwijl een centraal komitee centraal de besluiten neemt, en vraagt aan haar "afgevaardigden" deze te verdedigen en uit te werken.

De centralistische organisatievorm die aldus tijdelijk de overhand kreeg, had in de praktijk tot gevolg dat de aktiekomitees vervreemdden van de basis. Er was als het ware een kloof tussen de scholieren die in de aktiekomitees zetelden en de scholieren die er niet in waren, maar zich toch op een progressief standpunt stelden.
In de scholen zelf waren er weinig of geen uitgebouwde komitees, waren er te weinig aktievormen, was er te weinig diskussie.
De mobilisaties verloren op die manier hun massakarakter.
Van nu af aan moest de diskussie en de bestendige studie in de scholen zelf aangevat worden, moest er een kritiek uitgeoefend worden op het onderwijssysteem. De binding maatschappij, leger, school werd door de dagelijkse ervaring voor veel scholieren reeds duidelijker. Men stootte dan op een aantal vragen die in de diskussies binnen en buiten de school overal aan bod kwamen: wat moeten we doen om onze protestaktie verder te zetten? moeten we naar de gehele bevolking toetrekken? of moeten we in ons eigen schoolmilieu de dagelijkse strijd verder zetten?
Bij de brede basis van de scholieren groeit spontaan de beweging om uit hun isolement te komen in hun verzet tegen het plan VDB en het ontwerp Vranckx.
Zij wilden de band leggen met de bevolking, zij moeten steun hebben.
De pers speelde immers een negatieve rol in hun strijd. De repressie van thuis, school en staat groeide steeds meer aan. Zij moesten de nodige informatie naar buiten uit brengen als reaktie op de officiële verklaringen. Zij maakten geen onderscheid tussen klassen: alle T-V en radio luisteraars en alle krantenlezers moesten geïnformeerd. De diskussie echter dat dit slechts een uitgangspunt is voor een steunaktie aan hun verzet werd enkel in de koördinatiekomitees gevoerd en niet voldoende aan de basis. Ondanks de mobilisatie die

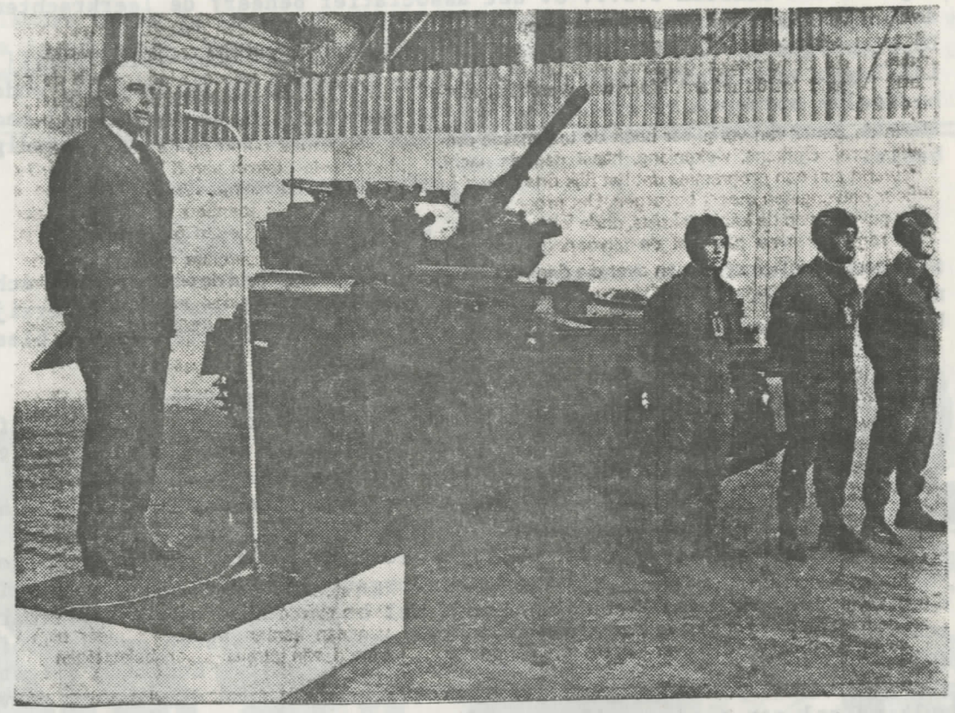

deze informatiekampagnes meebrachten werd nooit de permanente diskussie aan de basis georganiseerd. Nergens was er sprake van uitdiepen van steunakties in de scholen, de consequenties, de resultaten, de verwachtingen dwz. wie kan de scholieren steunen in hun verzet? en hoe? wat moet de houding van de scholieren zijn in hun scholen t.o.v. bv het associatief beheer? de leerkrachten, de ouders, de overheid, enz...
De sterk gecentraliseerde aktie in de hand gewerkt door alle "partij en staat" ideologen verhinderde deze evolutie naar komitees in de scholen, ondanks hun herhaalde oproepen om basiskomitees te vormen in de scholen. Zij bedoelden immers kontaktcellen om hun politiek van bovenuit beslist te verdedigen aan de basis.

Stilaan evolueerde de beweging tot enerzijds een gedemoraliseerde scholierenmassa die niet meer goed begreep wat er aan de hand was. En anderzijds was er het centraal scholierenaktiekomitee dat "en petit comité" verder bleef diskusiëren over hoe de akties verder moesten gevoerd worden. Perspektief op lange afstand is er niet (dat zou immers het bestaan van het centraal komitee als dusdanig in vraag stellen. Nog 1 maal kwam er schot in de zaak toen er werd gereageerd op een direkte uitdaging nml te Mechelen met de inhuldiging van de CVRT tanks. De aktie sprak immers duidelijk voor zichzelf, zodat de band onmiddelijk kon gelegd worden. Als gekoördineerde aktie was dit een geslaagd voorbeeld. Bij gebrek echter aan basisorganisatie vond ook deze aktie weinig naklank in de scholen zelf, zij heeft wel bijgedragen tot het alarmeren van de scholieren in die zin dat zij zich niet mogen blindstaren op de beloften en de konsultaties want de plannen zijn immers in uitvoer. Enkel en alleen een georganizeerd en krachtig verzet van de scholieren in de scholen en van de bevolking zal een einde stellen aan de voorgestelde plannen en de vermilitarisering.

Het is als slot wel nuttig om een passage te wijden aan de aktie bij de studenten aan de unief. Hieruit blijkt immers het analoge organisatievraagstuk dat zich stelt en tevens het belang van de scholierenaktie als stimulans voor verzet bij de studenten. Als meest markant voorbeeld nemen wij hier de aktie te Leuven.
In Leuven werd in december een meeting en een betoging georganiseerd waar slechts een kleine 100 man aanwezig waren. De studenten waren zeker niet rijp om tot aktie over te gaan aangezien er vooraf nog geen enkele informatieverspreiding was geweest en eveneens omdat een grote groep studenten zich niet het slachtoffer voelde van de hervormingsplannen. De fakulteitskringen die niet overal even progressief zijn namen een onverschillige houding aan zodat er op dat ogenblik geen diskussie werd gevoerd in de verschillende jaren. Dit ondanks de poging van verschillende progressieve studenten die de diskussie op gang probeerden te krijgen. Het was pas wanneer het scholierenprotest overal begon te rijzen dat de studentenmassa wakker schoot. Onmiddellijk werd een centraal aktiekomitee gevormd uit mensen van verschillende fakulteiten. Daar werden alle voorstellen gedaan en beslissingen genomen. Tevens zorgde het aktiekomitee voor de nodige piketten bij stakingen. Er waren tegenkantingen van vele studenten die de beslissingen van het aktiekomitee als van bovenaf ervaarden, ondanks het feit dat een grote groep bereid was akties te voeren tegen VDB en Vranckx. Ook door praktische problemen zoals betrouwbare piketten, pamfletten uitdelen, diskussies en regelingen organiseren in de verschillende fakulteiten en jaren stelde zich de noodzaak om per fakulteit en zelfs per jaar een aktiekomitee op te richten dat dan direkter in kontakt stond met de basis en meer het vertrouwen kreeg van de massa der studenten. Toch bouwden deze aktiekomitees zich niet verder uit tot ware permanente komitees. Ze konden wel beter de beslissingen die genomen werden in het centraal aktiekomitee of het fakulteitskomitee naar de basis over brengen. De diskussie aan de basis en de kritiek op het eigen universitaire onderwijs en op een groep uiterst reaktionaire studenten (die zelfs stakingspiketten uit elkaar knuppelden) , op de houding van de akademische overheid bleef echter sporadisch.

Het vraagstuk van de basisorganisatie stelt zich duidelijk overal. Overal zoekt men de band tussen de school (de unief), het leger en de maatschappij. Overal zoekt men de machtsverhoudingen beter te begrijpen en in te zien. Deze machtsverhoudingen zullen immers bepalend zijn voor de toekomst. Houden de scholieren de plannen tegen ja of neen? Houdt de bevolking het antistakingsontwerp Vranckx tegen ja of neen? Welk perspektief biedt ons de huidige evolutie en wat is onze inbreng?

DEEL IV: PERSPEKTIEVEN

I) Wat nu met de aktie VDB en Vranckx?

Op dit ogenblik konstateren we een voorlopige stilstand van massale akties tegen de maatregelen VDB en Vranckx. Men spreekt van een stakingsmoeheid.

VANWAAR NU DEZE STAKINGSMOEHEID?

1) Bij vele studenten speelt het gevoel van onmacht een grote rol. Velen zien het nut niet in van manifestaties en akties. Dat studenakties wel degelijk resultaat kunnen hebben bewijst ons de geschiedenis van de studentenbeweging. In het kader van de internationaal groeiende studentenkontestatie (te situeren met de opkomst van het neokapitalisme en de strijd in de derde wereld) werd door het massaal optreden en de gezamenlijke aktie van de studenten in '68 de regering VDB uit het zadel gelicht. De ruiter (regeringskliek en grootkapitaal) heeft echter uit zijn val lessen getrokken en heeft zijn positie op het paard (volk) verstevigd.
De regeringskliek heeft uit de groeiende kontestatie zowel als van het heropleven van de klassestrijd geleerd dat de studenten werkelijk een bedreiging voor de machtshebbers kunnen zijn, vooral als de arbeidersklasse in de strijd betrokken wordt. De studentenbeweging is in staat een sensibilisatie en een massamobilisatie te veroorzaken die kan overwaaien tot de ganse bevolking (mei '68). De machtshebbers nemen echter hun voorzorgen:

- De maatregelen Claes-Hurez houden een financiële en politieke selektie in cfr. het centraal maturiteitsexamen; buitenzetten van politiek kontesterende scholieren (oa. in sociale school in antwerpen) en progressieve leerkrachten (bv. schorsen van KJB-leraar te Lier)
- De maatregelen Vranckx geven het patronaat wettelijke middelen om privémilities op te richten die de produktiemiddelen van de patroons zullen "beschermen" (bv: de knokploeg van Renault die Pierre Overney doodschoot) Tevens worden alle groepen en organisaties van arbeiders, studenten, middenstanders en boeren die niet voor eigen beroepsbelangen strijden verboden. Zo kunnen studenten en scholieren die stakingspiketten staan. gearresteerd worden en zware boetes krijgen
- Het plan VDB dat door de intrekking van het uitstel en de "permanente vormingskursussen" de nodige militaristische burgerzin bij de beïnvloedbare jongeren bezorgt om op stakende arbeiders te schieten. De versterking van de repressiekrachten (leger en rijkswacht) zorgen voor het uit elkaar slaan van betogingen.

2) Bij gebrek aan inzicht in deze repressieve maatregelen die verworven demokratische rechten afbreken kunnen veel studenten dan ook niet de gevolgen duidelijk inzien. Van dit feit maakt de pers gretig gebruik om verkeerde en verdraaide informatie te verspreiden. Tevens worden akties van arbeiders, scholieren en studenten met demagogische argumenten doodgeverfd als opgedrongen akties van betaalde beroepsagitatoren.
Veel kranten verdedigen de regeringspolitiek, dus ook die van VDB en Vranckx, die uitvoerig aan het woord worden gelaten. De studenten en de scholieren mogen zich door de pers en de overheid niet laten misleiden, maar moeten de toenemende repressie in een breder kader begrijpen. Het steeds brutaler optreden van de ordediensten, de listige taktieken van de BOB, het verbieden van betogingen, weigeren van lokalen door akademische overheid, arrestaties van "verdachte staatsondermijnende personen", verbieden van wilde stakingen, het inkapselen van de arbeiders- en studentenstrijd, al deze zaken moeten ons het inzicht geven in de struktuur van de kapitalistische maatschappij. Men moet komen tot een algehele analyse en kritiek op ons repressief systeem.
Vertrekkend vanuit onze ervaringen met het onderwijssysteem (dat een voorbereiding is om ons als "mens" gedwee in te schakelen in het neokapitalistisch produktieproces), moeten we de analyse maken van de werknemerssituatie, wiens belangen staan tegenover deze van de machthebbers en de regeerders (kapitalistenklasse en haar marionetten). Door de toenemende ontevredenheid en de oplaaiende klassenstrijd en de verscherpte konkurrentiestrijd tussen de kapitalisten onderling worden de machtshebbers en kapitalisten verplicht wetten uit te vaardigen om de repressie te versterken, lonen te drukken ... en aldus opstanden en manifestaties de kop in te drukken.

3) Belangrijk is echter dat de scholieren zich moeten organiseren in autonome komitees.
De aktieve scholieren vormen een aktiekomitee en roepen op tot het vormen van een scholierenkomitee.

Er moet nu vooral de band gelegd worden met andere akties.
Zoals de wapentrapsporten in Zeebrugge, de wapenfabriek in Bierset, omschakeling van La Brugeoise-Nivelles van Lokomotieven naar Militaire tankwagens. Tevens moet men zich verzetten tegen de toenemende repressie in al deze akties. De regering voelt zich bedreigt en stuurt zijn voltallig flikken - korps op arbeiders, studenten en scholieren (cfr. het afbarrikaderen van de stad Lier, het afzetten van de haven bij de dokwerkersstaking en de afkondiging van de staat van beleg in de haven).
Daarom moet er nu vooral verder gewerkt worden aan de basis. Dit betekent nieuwe informatie verspreiden, diskussieren, volksvergaderingen houden en vooral akties in de toekomst voorbereiden zoals: de ANTI-REPRESSIE DAG op 12 mei. Men moet zich vooral hoeden voor de manoevers die de regering zal ondernemen om de maatregelen VDB en Vranckx door het parlement te jagen in juni, wanneer alle studenten en scholieren met examens geplaagd zitten. De zogenaamde konsultaties bleken reeds een grap te zijn om de mensen zoet te houden. Daarom moeten we nu reeds akties voorbereiden om deze maatregelen ten allen prijze tegen te houden, zoals schokstakingen onder de examens...

WE STRIJDEN VERDER TOT DE VOLLEDIGE INTREKKING VAN HET PLAN VDB EN HET WETSONTWERP VRANCK.

II) Wat moet er gedaan in de school?

Het is nu dat moet gehandeld worden, nu de diskussie aan de gang is en de ervaring van de akties vers in het geheugen ligt.
Tevens is het zeer belangrijk zelf initiatief te nemen, daar er overal van officiële zijde druk gewerkt wordt aan het oprichten van schoolparlementen en het associatief beheer.
Het antwoord hierop moet zijn ofwel vanuit de bestaande VDB-komitees een scholierenkomitee op te richten ofwel een aktiekomitee oprichten en van daaruit een scholierenkomitee starten.
Waarschijnlijk zullen deze komitees allemaal eerst volgend schooljaar hun volle uitbouw kennen. Maar nu moeten de grondvesten gelegd worden!!!
Tegenover de bestaande centrale komitees zoals SKAR moet tevens sterk positie genomen worden tegen hun centralistische politiek. Koördineer desnoods de komitees in een nieuw orgaan dat de eerste stap zal zijn naar een stedelijk, regionaal en nationaal koördinatiekomitee van scholierenkomitees.

BESLUIT

Het is op dit ogenblik van het allergrootste belang dat de scholieren zichzelf organiseren en dat zij een harde strijd voeren.
De arbeidersstrijd spitst zich overal toe en zij zoeken tevens naar nieuwe strijdvormen en meer autonome organisatiemodellen: stakingskomitees, bedrijfskomitees, enz. vormen zich overal. Reeds in de scholen bepalen de scholieren de manier waarop zij eens in een werksituatie zullen reageren:

- ofwel luisteren zij naar het patronaat (de direktie)
- ofwel schenken ze vertrouwen aan officiële, vrijgestelde vakbondsbonzen (studentenparlementairen)
- ofwel organiseren ze zich autonoom in arbeiderskomitees (scholierenkomitees)

De scholieren hebben dus een historische taak. Zij moeten voor eens en altijd de lans breken tot de autonome organisatie: in de scholen, in de hogescholen, in de bedrijven, in de buurten. De zelforganisatie der massa's is de enige waarborg tot direkte demokratie.

Dit is een uitgave van:

FEDERATIE van RADENSOCIALISTEN

- Revolutionaire radensocialisten Antwerpen (Roel Vanhove, Vrijheidsstraat 8 2000 Antwerpen)
- Revolutionaire radensocialisten Leuven (Masschelein Dirk, D 228, Brusselse straat 165, 3000 Leuven)
- Vrije raden socialisten Gent (Verniers J.M., Pintelaan 26, 9000 Gent)
- Vrije raden socialisten Ieper (Deponthière Bert, Rijselstraat 1, 8900 Ieper)
- De kleine man Kortrijk (SIAC, Bloemistenstraat 11, 8500 Kortrijk)
- Anti-autoritaire socialisten Dendermonde (Willy Vandamme, Bootmolenstraat 214 9350 Baasrode)
- Mouvement Communiste Libertaire (Michel Veevaete, 8 avenue Borlee, 1160 Brux.
- Groupe Libertair Lycéen (Salvia P. 1 av des Archiducs, 1170 Brux.)

Kontakt en redaktie adres: Masschelein Dirk, D 228, Brusselsestraat 165, 3000 Leuven, Tel. 016/369.55 toestel 215
Ver uitg. VZW Leuvens Opbouwwerk, Vestinggang 6, Leuven.